

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 21.592 van 20 januari 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 13 oktober 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van het bevel van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid om het grondgebied te verlaten, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 12 september 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 4 december 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 januari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Th. SCHREURS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, van Soedanese nationaliteit, verklaart op 1 december 2003 het Rijk te zijn binnengekomen.

Op 2 december 2003 verklaart verzoeker zich vluchteling.

Op 24 december 2003 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 25 maart 2004 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de bevestigde beslissing van weigering van verblijf. Verzoeker tekent tegen deze beslissing een beroep aan bij de Raad van State.

Op 24 november 2006 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van (het oude) artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Verzoeker dient een tweede asielaanvraag in op 12 september 2007.

Op 22 mei 2008 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker tekent tegen deze beslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), die op 6 augustus 2008 bij arrest nr. 14.900 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker weigert.

Op 4 september 2008 wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf door de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid onontvankelijk verklaard. Verzoeker dient tegen deze beslissing een beroep in dat gekend is onder het nummer 32.559.

Op 12 september 2008 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht. Dit bevel om het grondgebied te verlaten is de bestreden beslissing die als volgt luidt:

“REDEN VAN DE BESLISSING:

Betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig art. 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, al. 1,2° Wet 15/12/1980).

o Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van erkenning door Raad Vreemdelingenbetwistingen op 8/8/2008.”

Op 16 september 2008 wordt aan verzoeker opnieuw bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering

Verwerende partij werpt in een exceptie op dat verzoeker geen belang heeft bij het ingestelde beroep tot nietigverklaring van het hem betekende bevel om het grondgebied te verlaten. Verwerende partij stelt dat een eventuele nietigverklaring van het bestreden bevel geen wijzigingen met zich meebrengt ten aanzien van de illegale verblijfsituatie van verzoeker en dat zij na een eventuele nietigverklaring van het bestreden bevel verplicht is om een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren aan verzoeker.

Er dient te worden opgemerkt dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten de rechtstoestand van verzoeker beïnvloedt en dat de verwerende partij met haar betoog verzuimt aan te tonen op welke grond zij in dit geval verplicht zou zijn om, na een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, over te gaan tot het afleveren van een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten.

De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat als volgt luidt:

“Schending van het artikel van de artikelen 7,1 2 en verder van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ; van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ; van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting.

Manifeste beoordelingsfout

Dat verweerder in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekers, het artikel 7 van Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de zorgvuldigheidsverplichting schendt en een manifeste beoordelingsfout begaat, wanneer deze stelt dat zonder afdoende motivering ivm de persoonlijke situatie van verzoeker een bevel tot terugbrenging wordt gegeven.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen. Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid. Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling weliswaar draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen, doch dat er eveneens moet nagegaan worden of de administratieve rechtshandeling rationeel te verantwoorden is – quod non.

Dat geenszins gemotiveerd wordt waarom het verzoek tot nietigverklaring van verzoekende partij niet dient afgewacht. Een aanvraag conform artikel 9.3 Vw was immers gekend bij verwerende partij nog voor de bevelen gegeven werden. Dat het geven van deze bevelen derhalve niet zorgvuldig is geschied en in strijd met is met de zorgvuldigheidsplicht van de overheid.

Dat verzoekende partij zich dan ook niet kan verzoenen met de inhoud van de bestreden beslissingen. Deze is contradictorisch met de aanvraag tot regularisatie, verwerende partij dus wel bekend.

Dat verweerder derhalve een manifeste beoordelingsfout maakte door de persoonlijke situatie van verzoeker, die prefect geïntegreerd is niet te onderzoeken en de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekers derhalve, niet afdoende motiveerde.

De motivering van de beslissing dd. 5547660 dd. 12/9/2008 waarbij aan verzoekende partij het bevel wordt gegeven faalt derhalve volledig.

-RvS 22/2/2000, nr. 85524, gepubliceerd in Tijdschrift Vreemdelingenrecht, jaargang 2000, nr. 2, p 154

- RvS 17/5/1995, nr. 53317, gepubliceerd in Tijdschrift Vreemdelingenrecht, jaargang 1995, nr 2, p 158

- RvS 10/6/1995, nr 47841, gepubliceerd in Tijdschrift Vreemdelingenrecht, jaargang 1995, nr 1, p 56

Een verwijderingsmaatregel is slechts mogelijk na de uitspraak over de aanvraag tot machtiging van verblijf”

3.1.2. In haar nota repliceert verwerende partij dat uit het verzoekschrift van verzoeker blijkt dat deze niet enkel inhoudelijke kritiek levert maar dat hij er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van deze motieven zodat het doel van de formele motiveringsplicht in casu werd bereikt. Het normdoel van de door verzoeker aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd. De uiteenzetting van verzoeker kan aan het voorgaande volgens verwerende partij geen afbreuk doen temeer nu verzoekers beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door hem geschonden geachte rechtsregels. De gemachtigde van de minister heeft geheel terecht en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, besloten dat aan verzoeker een bevel diende te worden gegeven om het grondgebied te verlaten. Ten overvloede wijst verwerende partij erop dat de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker onontvankelijk werd verklaard op 4 september 2008.

3.1.3. Verzoeker volhardt in zijn repliekmemorie in het door hem in zijn initieel verzoekschrift aangevoerde middel.

3.1.4. Wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, dient te worden benadrukt dat de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In casu dient te worden vastgesteld dat in de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel en het feit dat de verzoeker langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat ze deze termijn niet heeft overschreden en dat betrokkene niet werd erkend als vluchteling bij beslissing tot weigering van de erkenning door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 8 augustus 2008.

Verzoeker betwist tevens de motieven van de bestreden beslissing en voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Verzoeker werpt op dat geenszins gemotiveerd werd waarom zijn verzoek tot nietigverklaring niet werd afgewacht en dat hem geen bevel om het grondgebied te verlaten mocht worden gegeven zolang er geen beslissing was over zijn verblijfsaanvraag.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat op 4 september 2008 de beslissing werd genomen inzake de ontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf. Deze beslissing werd verzoeker op 12 september 2008 ter kennis gebracht, samen met het bevel om het grondgebied te verlaten. In casu werd dus geen bevel om het grondgebied te verlaten uitgevaardigd vooraleer er een beslissing werd genomen inzake verzoekers aanvraag.

De rechtspraak die verzoeker aanhaalt, is bijgevolg niet ter zake dienend, nu deze verwijzing enkel arresten betreft inzake vreemdelingen aan wie een bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven vooraleer een beslissing werd genomen over de aanvraag om machtiging tot verblijf. In casu werd wel degelijk een beslissing inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf genomen vooraleer aan verzoeker bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten. De beslissingen werden op dezelfde dag aan verzoeker ter kennis gebracht. Verzoeker vecht deze beslissing eveneens aan met een beroep bij de Raad.

In de mate waarin verzoeker zou aanvoeren dat de behandeling van zijn beroep tot nietigverklaring moest worden afgewacht, wordt opgemerkt dat het beroep dat verzoeker in

casu tegen de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingediend bij de Raad, geen schorsende werking heeft.

Waar verzoeker aanvoert dat verweerder een manifeste beoordelingsfout maakte door de persoonlijke situatie van verzoeker die perfect geïntegreerd is, niet te onderzoeken en de bestreden beslissing genomen ten aanzien van verzoeker derhalve niet afdoende motiveerde, volstaat de vaststelling dat hij kritiek uit op de beslissing waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet door de gemachtigde van de minister onontvankelijk werd verklaard. In casu dient te worden opgemerkt dat betreffende beslissing niet het voorwerp uitmaakt van onderhavig beroep en dat de gemachtigde, voor wat betreft het bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, geen rekening dient te houden met de argumenten die verzoeker in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf heeft ontwikkeld, zodat dit betoog dienvolgens niet tot de nietigverklaring kan leiden van het thans aangevochten bevel.

Verzoeker toont niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een niet correcte feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing steunt op correcte gegevens en dat ze op zorgvuldige wijze tot stand is gekomen. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Verzoeker zet tenslotte de schending van de rechten van verdediging niet met concrete gegevens uiteen.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend en negen door:

mevr. A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

A. DE SMET.

